

کمپین جهانی «عشاق محمد(ص)» راهاندازی شد

واژه کمپین به معنای «کارزار» یا «مبارزه» دسته جمعی است و منظور از آن، تلاش دسته جمعی، برنامه ریزی شده و زمانمند، برای دستیابی به هدفی خاص است.

در پاسخ به بی‌تفاوتی دنیای غرب در مقابل توهین به پیامبر اعظم(صلی الله علیه و آله و سلم)

کمپین جهانی «عشاق محمد(ص)» راهاندازی شد

اعتدال: واژه کمپین به معنای «کارزار» یا «مبارزه» دسته جمعی است و منظور از آن، تلاش دسته جمعی، برنامه ریزی شده و زمانمند، برای دستیابی به هدفی خاص است.

در واکنش به اهانت‌های اخیر رسانه‌های غربی به ساحت مقدس پیامبر اعظم(ص) یک کمپین [«کارزار» یا «مبارزه»] جهانی به نام «عشاق محمد» صلی الله علیه و آله و سلم راهاندازی شده است.

در پی تکرار اهانت نشریه فرانسوی شارلی ابدو به ساحت مقدس پیامبر اعظم (ص) و بی‌تفاوتی دنیای غرب به خروج از حد و مرز آزادی بیان یک کمپین [«کارزار» یا «مبارزه»] جهانی به نام «عشاق محمد(ص)» راهاندازی شده است.

متن اطلاعیه بنیان این کمپین [«کارزار» یا «مبارزه»] به این شرح است:

والله یعصمک من الناس

آغاز به کار کمپین [«کارزار» یا «مبارزه»] جهانی «عشاق محمد» صلی الله علیه و آله و سلم

این روزها قلب امت اسلامی جریحه دار است.

اهانت به ساحت مقدس بهترین و متعلق‌ترین مخلوق عالم، دل هر انسان آزاده‌ای را خون کرده است.

آنانی که خود با حمله به کشورهای اسلامی و ریختن خون صدها هزار تن زمینه ساز تروریسم شدند و از همین تروریسم برای مقابله با محور مقاومت بهره جستند، امروز به بهانه کشته شدن چند فرد هتاک به ساحت مقدس پیامبر اعظم صلی الله علیه و آله، در کنار هم برای مقابله با تروریسم اشک تمساح می‌ریزند!

طنز تلخ این خیمه شب بازی جایی است که قاتل کودکان غزه نیز در این میانه حامی انسانیت شده و در نمایش مضحک تروریست‌های به اصطلاح مخالف تروریسم، شرکت می‌کند. کمپین [«کارزار» یا «مبارزه»] جهانی «عشاق محمد» در این میانه حرکتی است برخاسته از متن امت اسلامی در دفاع از ساحت قدسی پیامبر اعظم (صلی الله علیه و آله و سلم) بعنوان سرآمد تمامی پیامبران که تلاش دارد تا در مقابل این حرکت شیطانی بایستد. این کمپین [«کارزار» یا «مبارزه»] پا را از مرزهای کشور فراتر گذاشت تا مسلمانان دیگر نقاط جهان نیز با در دست گرفتن پلاکاردهائی محبت خود را به پیامبر مهربانی‌ها حضرت محمد (ص) ابراز کنند.

* چرا فرانسه مهد توهین

به ادیان است؟

هنگامی که در مدارس فرانسه از دانش آموزان خواسته شد زیر نشان «من شارلی هستم» یک دقیقه سکوت کنند بسیاری از دانش آموزان مسلمان از این کار سر باز زدند. در حالی که بسیاری از فرانسوی‌ها این کار را حمایت از تروریست‌ها تفسیر کردند ولی ضرورتاً این گونه نیست. دولت فرانسه در واقع این دانش آموزان را مجبور کرد که به نشریه‌ای که دین آنها را به سخره گرفته است ادای احترام کنند. اگر شارلی اجازه دارد کارتونه‌های توهین آمیز چاپ کند این دانش آموزان نیز حق دارند به شکل صلح آمیز با آن مخالفت کنند.

پس از انقلاب فرانسه جرم بودن توهین به مقدسات لغو شد و تقریباً همان زمان مطبوعات فرانسه قانونی را وضع کردند که ترغیب تبعیض، نفرت یا خشونت علیه شخص یا گروهی از اشخاص به خاطر قومیت، ملیت یا نژاد یا دین آنها ممنوع شد. بنابراین طبق قوانین فرانسه می‌توان یک پیامبر را مسخره کرد ولی پیروان او را نمی‌توان.

این قوانین ریشه در ضدیت با روحانیت در فرانسه پس از انقلاب دارد که در آن اشخاص مورد محافظت هستند ولی کلیسا (و دیگر نهادهای حامی مذاهب) و دکترین‌هایشان مورد حمایت نیستند. تمایل برای از بین بردن هژمونی کلیسا توسط جمهوری

خواهان فرانسه به شکل گیری چیزی شبیه به متمم اول قانون اساسی ایالات متحده آمریکا نشد. آزادی بیان در در حقوق بشر فرانسه عنوان شده است ولی از آنچه در ایالات متحده وجود دارد بسیار محدودتر است و استثناهای سردرگم کننده ای دارد. به عنوان مثال در سال ۱۸۸۱ قانونی تصویب شده است که توهین به رئیس دولت در فرانسه به واسطه آن جرم محسوب می شود. و در سال ۲۰۰۸ شخصی به خاطر توهین به سارکوزی دستگیر شد. بنابراین رئیس جمهور در فرانسه می تواند به شهروندان توهین کند ولی توهین شهروندان به او جرم است.

در سال ۱۹۹۰ فرانسه قانونی را تصویب کرد که انکار هلوکاست را جرم اعلام کرد و در سال ۲۰۱۳ قانونی تصویب کرد که تحریک مستقیم یا غیرمستقیم به تروریسم را غیرقانونی اعلام کرد. (توجه کنید که غیرمستقیم تفسیر پذیری بسیار بالایی دارد و می تواند در عمل به دلخواه در موردش تصمیم گیری شود.) به همین دلیل کاریکاتورهای شارلی قانونا مشکلی ندارند ولی دیودونه به خاطر همدردی با تروریست ها متهم شده است.

این گونه استثناها و محدودیت های انتخابی و ابهام ها قانون آزادی بیان فرانسه را آسیب پذیر کرده است و رنگ و بوی جانبداری سیاسی به خود گرفته است.

جدایی دین از سیاست در فرانسه که به لائسیته معروف است برخلاف قانون اساسی آمریکا ضددین است. در آمریکا جدایی دین از سیاست به منظور حفاظت از آزادی باورهای دینی متفاوت شکل گرفته است در حالی که در فرانسه این امر برای سرکوب هرگونه ابراز عقاید دینی صورت گرفته است.

این سنت فرانسه در سال ۲۰۰۴ با وضع قانون منع حجاب که دختران مسلمان را از پوشش حجاب در مدارس عمومی منع می کرد و در سال ۲۰۱۲ که پوشاندن صورت ممنوع شد مشهودتر شد. این قانون به وضوح برای جلوگیری از ابراز هویتی متفاوت در ملاعام توسط مسلمانان وضع شد.

در آمریکا چنین ممنوعیتی توسط محافظه کاران و لیبرال ها به عنوان محدودیت آزادی های دینی و آزادی بیان محکوم خواهد شد.

مسلمانان آمریکا که آزاد هستند حجاب داشته باشند یا نداشته باشند بسیار بیشتر از مسلمانان فرانسه جذب جامعه شده اند. واکنش فرانسه به قتل های شارلی تأکید بیشتر بر «باید مثل ما زندگی کنید» بوده است که این رویکرد کارگر نیست. هنگامی که در مدارس فرانسه از دانش آموزان خواسته شد زیر نشان «من شارلی هستم» یک دقیقه سکوت کنند بسیاری از دانش آموزان مسلمان از این کار سر باز زدند. در حالی که بسیاری از فرانسوی ها این کار را حمایت از تروریست ها تفسیر کردند ولی ضرورتا این گونه نیست. دولت فرانسه در واقع این دانش آموزان را مجبور کرد که به نشریه ای که دین آنها را به سخره گرفته است ادای احترام کنند. اگر شارلی اجازه دارد کارتون های توهین آمیز چاپ کند این دانش آموزان نیز حق دارند به شکل صلح آمیز با آن مخالفت کنند.

رسانه های فرانسه که تقریبا به صورت روزانه به معایب و محاسن اسلام می پردازند گاهی در برنامه های خود به کلی گویی و ساختن استریوتایپ از مسلمانان می پردازند و سخنان آنها گاه به شکل نفرت پراکنی علیه مسلمانان در می آید.

منبع: مجله مهر، به نقل از شفقنا